

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 8/21
Люксембург, 26 януари 2021 г.

Решение по съединени дела C-422/19 и C-423/19
Johannes Dietrich и Norbert Häring/Hessischer Rundfunk

Държава членка от еврозоната може да задължи своята администрация да приема плащания в брой, но също така може да ограничи тази възможност за плащане поради съображения, свързани с обществения интерес

Подобно ограничение би могло да бъде обосновано по-специално когато плащането в брой може да породи неразумни разходи за администрацията поради големия брой задължени лица

Двама германски граждани, които дължат такса за радио- и телевизионно разпространение във федерална провинция Хесен (Германия), предлагат на Hessischer Rundfunk (орган по радио- и телевизионно разпространение на федерална провинция Хесен) да заплатят тази такса в брой. Hessischer Rundfunk отхвърля тяхното предложение и им изпраща известия за плащане, като се позовава на своя правилник относно процедурата за плащане на таксите за радио- и телевизионно разпространение, който изключва всякаква възможност за плащане на таксата в брой¹.

Двамата германски граждани подават жалби срещу тези известия и спорът стига до Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Германия). Тази юрисдикция посочва, че предвиденото в правилника на Hessischer Rundfunk относно процедурата за плащане на таксите за радио- и телевизионно разпространение изключване на възможността за плащане на такса за радио- и телевизионно разпространение посредством евробанкноти нарушава разпоредба на федералното право от по-висок ранг, която предвижда, че евробанкнотите имат статут на неограничено законно платежно средство².

Bundesverwaltungsgericht сезира Съда с преюдициално запитване, тъй като иска да установи съвместимостта на тази разпоредба на федералното право с изключителната компетентност на Съюза в областта на паричната политика на държавите членки, чиято парична единица е еврото. Тази юрисдикция иска да установи също така дали статутът на законно платежно средство на евробанкнотите забранява на публичните органи на държавите членки да изключат възможността за изпълнение в брой на наложено с властнически акт парично задължение, какъвто е случаят с плащането на таксата за радио- и телевизионно разпространение във федерална провинция Хесен.

Съдът в голям състав приема, че държава членка, чиято парична единица е еврото, при организацията на публичната си администрация може да приеме мярка, която задължава тази администрация да приема плащания в брой или да предвиди дерогация от това задължение поради съображения, свързани с обществения интерес, при спазване на определени условия.

Преценка на Съда

¹ Член 10, параграф 2 от Satzung des Hessischen Rundfunks über das Verfahren zur Leistung der Rundfunkbeiträge (Правилник на органа по радио- и телевизионно разпространение на федерална провинция Хесен относно процедурата за плащане на таксите за радио- и телевизионно разпространение) от 5 декември 2012 г.

² Член 14, параграф 1, второ изречение от Gesetz über die Deutsche Bundesbank (Закон за Германската федерална банка), в неговата редакция, публикувана на 22 октомври 1992 г. (BGBl. 1992 I, p. 1782), изменен със Закон от 4 юли 2013 г. (BGBl. 2013 I, p. 1981).

В началото Съдът тълкува понятието „парична политика“ в областта, в която Съдът разполага с изключителна компетентност по отношение на паричната политика на държавите членки, чиято парична единица е еврото³.

Първо Съдът уточнява, че това понятие не се ограничава до оперативното осъществяване на тази компетентност, а има и нормативно измерение, целящо да гарантира статута на еврото като единна парична единица. По-нататък той посочва, че с предоставянето единствено на банкнотите, емитирани в евро и издадени от Европейската централна банка (ЕЦБ) и националните централни банки, статут на „законно платежно средство“⁴ се установява официалният характер на тези банкноти в еврозоната, като се изключва възможността други банкноти също да имат такъв характер. В това отношение Съдът добавя, че статутът „законно платежно средство“ на дадена парична единица предполага, че това платежно средство по принцип не може да бъде отказано за плащане на дълг в същата парична единица. Накрая Съдът подчертава, че обстоятелството, че законодателят на Съюза може да установява необходимите мерки относно използването на еврото като единна парична единица⁵ отразява изискването за установяване на единни принципи за всички държави членки, чиято парична единица е еврото, и допринася за постигането на основната цел на паричната политика на Съюза, която е поддържането на ценовата стабилност.

Следователно Съдът приема, че единствено Съюзът е компетентен да уточнява правния режим на статута „законно платежно средство“ на евробанкнотите. В това отношение Съдът припомня, че когато на Съюза е предоставена изключителна компетентност, държавите членки не могат да приемат или запазват в сила разпоредби, попадащи в приложното поле на тази компетентност, дори ако Съюзът не е упражнил своята изключителна компетентност.

При това положение Съдът посочва, че за утвърждаването или запазването на ефективността на статута на законно платежно средство на евробанкнотите и евромонетите не е необходимо да се налага абсолютно задължение за приемане на тези банкноти и монети като платежно средство. Не е необходимо също така Съдът да определя изчерпателно и по един и същи начин изключенията от това принципно задължение, стига да се гарантира възможността по общо правило задължението за плащане да се изпълнява посредством плащане в такива банкноти и монети.

От това Съдът прави извод, че държавите членки, чиято парична единица е еврото, са компетентни да установяват реда и условията за изпълнение на задълженията за плащане, доколкото като общо правило е възможно плащането да се осъществява в брой посредством евробанкноти и евромонети. Така държава членка може да приеме мярка, която задължава нейната публична администрация да приеме плащане в брой в такива банкноти и монети.

По-нататък Съдът посочва, че статутът „законно платежно средство“ на евробанкнотите и евромонетите по принцип предполага задължение за приемане на посочените банкноти и монети. Все пак той уточнява, че това задължение принципно може да бъде ограничено от държавите членки поради съображения, свързани с обществения интерес, при условие че съответното ограничение е пропорционално на преследваната цел от обществен интерес, което предполага по-специално наличието на други законово установени способности за изпълнение на парични задължения.

³ По силата на член 3, параграф 1, буква в) ДФЕС, тъй като съгласно член 2, параграф 1 ДФЕС единствено Съюзът може да законодателства и да приема правно обвързващи актове в тази област.

⁴ Статутът на евробанкнотите като законно платежно средство е постановен в член 128, параграф 1, трето изречение ДФЕС, в член 16, първа алинея, трето изречение от Протокол (№ 4) относно Устава на Европейската система на централните банки и на Европейската централна банка (ОВ С 202, 2016 г., стр. 230), както и в член 10, второ изречение от Регламент (ЕО) № 974/98 на Съвета от 3 май 1998 година относно въвеждането на еврото (ОВ L 139, 1998 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 10, том 1, стр. 112).

⁵ Член 133 ДФЕС.

В това отношение Съдът посочва, че е в обществен интерес дължимите на публичните органи парични суми да могат да бъдат платени по начин, който не предполага неразумно високи разходи, които биха попречили на тези органи да осигурят предоставянето на услугите на по-ниска цена. Ето защо съображението, свързано с обществения интерес, което е изведено от необходимостта да се гарантира изпълнението на наложено с властнически акт парично задължение, може да обоснове ограничение на плащането в брой, по-специално когато лицата, от които трябва да се събере вземането, са много на брой.

Все пак Bundesverwaltungsgericht трябва да провери дали такова ограничение е пропорционално на целта за ефективно събиране на таксата за радио- и телевизионно разпространение, по-специално от гледна точка на обстоятелството, че е възможно алтернативните законово установени способности за плащане да не са леснодостъпни за всички лица, дължащи таксата.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 4293

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106